

O církevních restitucích ještě jednou

Církevní restituce pořád vyvolávají velké emoce. S odpovědi na některá obvinění, které nejčastěji zaznívají odleva, mají problém i věřící. Chtěli bychom doporučit článek z internetového blogu, jehož autorkou je Lucie Sulovská (celý text najdete na: <http://lucieamaliesulovska.blog.idnes.cz>)

Církevní restituce stát zruinují! Nebude na důchody, nebude na matky s dětmi a postižené!

I jako člověk, jež má s matematikou obrovské problémy a postrádá jakýkoliv cit a smysl pro tento předmět, si dokáži vypočítat, že roční náhrada vyplácená Církvím po dobu 30 let bude činit zhruba **dvě promile** státního rozpočtu. Jen solárním baronům stát ročně vyplatí zhruba pětkrát vyšší částku...

Církev byly vyživovány státem téměř 60 let a nic jim nechybělo!

Církev si o žádné "vyživování státem" neřekly. Toto "vyživování" se začíná datovat rokem 1949 a bylo dílem soudruha Alexeje Čepičky, velkého to tajemníka pro věci církevní. Cílem bylo ovládnout církev, podrobit si je, udělat z kněží státní zaměstnance a mít tak vliv na přijetí do seminářů, svěcení adeptů a udělování státních souhlasů k veřejnému působení. Ano, právě díky soudruhům dnes ateistická většina národa platí duchovní všech registrovaných církví. Sem tam byl nějaký ten neposlušný kněz umlácen či popraven, ale... jak praví současní soudruzi - drobné chybičky se udály.

Ať církev dokáže, jak k majetku přišly!

Nejtupější argument ze všech, leč hojně využívaný. Poté následuje žlučovitý výčet zahrnující křížové výpravy, inkvizici, upalování čarodějnic a pedofilii, přičemž dotyční obvykle nemají o těchto záležitostech ani ponětí. Tak za prvé, žádný z restituentů nemusel dokazovat, jak jeho předci k majetku přišli, tudíž k tomu není důvod ani u církví. K naprosté většině majetku církve, respektive zejména tedy Církev římskokatolická, přišla dary od bohatých měšťanů, šlechticů a panovníků. Tyto dary byly naprosto dobrovolné, byly jednak projevem zbožnosti dotyčných, druhak projevem sociálního citění, neboť Církev římskokatolická v té době zaštiťovala poskytování veškerých sociálních služeb, od sirotčinců po nemocnice, rovněž poskytovala vzdělání.

Církev žádný majetek nevlastnily! Všechno měly jen zapůjčeno!

Církev pochopitelně měly majetek vždy, mluvíme-li o Církvi římskokatolické, měla jej již za Ježíše Krista, jímž se občas nějaký ten soudruh rovněž ohání, kdy apoštolové vlastnili pokladnu a ti znalejší vědí, že jejím správcem byl smutně proslulý Jidáš Iškariotský. Majetek Církev římskokatolické je například v Rakousku historicky velmi rozsáhlý, což jednoznačně odporuje teorii, že od dob Josefa II. Církev žádné majetky nevlastnila. Zcela se však při tomto nenávisném bučení opomíjí fakt, že samotné restituce dávají církvím pouze možnost o jednotlivé majetky přihlásit. Církev musí dokazovat, že byly jejich vlastníky!!! Musí doložit záznamy v pozemkových knihách, musí doložit vlastnictví k 25. únoru 1948!

Papež František je skromný a sám říká, že Církev má být chudá!

Můj nejoblíbenější výkřik si ponechám na konec. Tato naprosto demagogická interpretace výroku papeže je totiž vrcholem drzosti a absurdity zároveň. Papež František totiž apeluje na chudobu jednotlivce, nikoliv instituce. Protože jak známo - kdo nic nemá, nemůže nikomu nic dát.

Papež nebrojí proti penězům, jež Církev má a mít musí, chce-li udržovat síť nemocnic, hospiců, sirotčinců a škol po celém světě. Žebrák žebrákovi při nejlepší vůli z jeho bídý nepomůže. Papež, po vzoru svého jmenovce Františka z Assisi, apeluje na církevní představitele kvůli osobní chudobě. František z Assisi chodil celý život v rozrhaném řeholním hábitu a nevlastnil žádný majetek. Nikdy ovšem nezpochybil bohatství tehdejší Církev, jež bylo využíváno k sociálním a jiným službám. Zároveň, když šel František nakupovat mešní roucha a pluviály, ani ty nejkrásnější a nejdražší mu nebyly dost dobré pro slávu Boží. Chudoba, v níž žil, byla totiž čistě chudobou osobní.

Abbé Pierre, nedávno zesnulý mnich a jedna z nejpobláznějších osobností Francie ve 20. století, chodil ze začátku žebrat, aby svým bližním z řad bezdomovců měl co dát jíst. Nakonec vybudoval síť sociálních zařízení, přičemž majetek jím založených organizací by se dal zcela jistě označit jako bohatství. Sám Pierre však žil skromně. Soudruzi by jej ovšem nejspíše označili za boháče, jež plive na odkaz Ježíše Krista a vzpírá se zásadám papeže Františka.

Knihy s doporučením

Papež František: O nebi a zemi

Papež František se ještě jako Kardinál Jorge Mario Bergoglio pravidelně scházel se svým přítelem rabínem Abrahamem Skorkou, aby spolu debatovali o otázkách víry, o Bohu i ďáblu, vině a odpuštění, politice, globalizaci, vědě a konfliktech současného světa. Nakonec se rozhodli, že svoje rozpravy zpracují do podoby knihy. Kniha se velice dobře čte.

Knihu lze koupit v domažlické prodejně Oáza nebo si zapůjčit ve farní knihovně.

Oáza nabízí také knižní novinky nakladatelství Návrat, které mohou být velice pěkným dárkem k Vánocům.

Pozvání

V pátek 29. listopadu zveme od 18 hod. na setkání Farní rady, během kterého se budeme zabývat dopisem otce biskupa Františka Radkovského, se kterým se obrátil na všechny věřící plzeňské diecéze. Proto k zpracování odpovědi na tento dopis jsou zváni všichni, kterým jsou blízka témata, kterých se biskup ve svém textu dotýká. Setkání se uskuteční ve farním sálu.